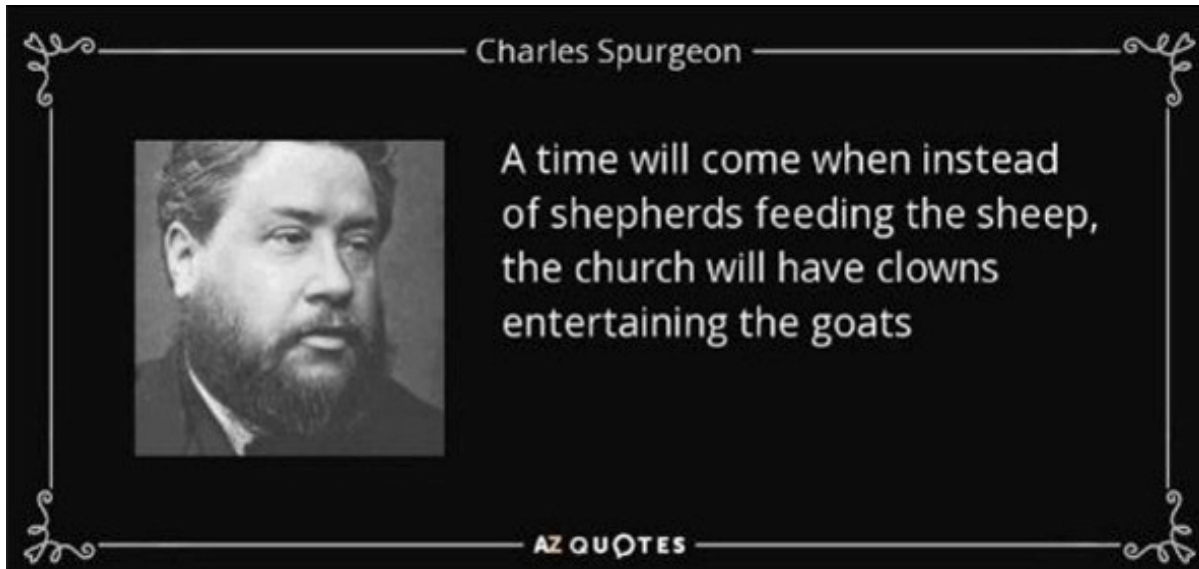

DE VALSE GODSDIENST VAN HET AFVALLIGE REFODOM -VAN DR. W.J. OP 't HOF TOT EN MET DR. A. HUIJGEN EN ALLES WAT DAAR TUSSEN LIGT- STAAT OP GELIJKE VOET MET ALLE VALSE GODSDIENSTEN DIE ER IN DE WERELD ZIJN, AANGEZIEN DE LEER VAN CHRISTUS KERKBREED EN MET OPGEHEVEN HAND OVERTREDEN WORDT EN DIE DAT DOEN, HEBBEN GOD NIET, GELIJK GESCHREVEN IS:

“Een iegelijk, die overtreedt, en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet; die in de leer van Christus blijft, deze heeft beiden den Vader en den Zoon”, 2 Joh. 1:9.

“En in alle verleiding der onrechtvaardigheid in degenen, die verloren gaan; daarvoor dat zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben, om zalig te worden. En daarom zal God hun zenden een kracht der dwaling, dat zij de leugen zouden geloven; opdat zij allen veroordeeld worden, die de waarheid niet geloofd hebben, maar een welbehagen hebben gehad in de ongerechtigheid”, 2 Thess. 2:10-12.

Het is ongelooflijk dat de massa belijders alle voorgeschotelde leugens in de kerk, door de politiek en door de media, slikken als zoete koek, terwijl Gods Woord een wolk van getuigen en hun getuigenissen opsomt dat haaks staat op de bredeweg-wandel en valse leringen van het afvallige Refodom. De laatste decennia is het in de refokerken stap voor stap bergafwaarts gegaan en staan de huidige opvattingen haaks op het leven en getuigenis van de wolk der getuigen in Hebreeën 11 genoemd, zoals ook de kerkvaders, de reformatoren, de godzalige oudvaders en de Schotse geloofshelden overeenkomstig hebben gewandeld en geleerd. Daarvan is niets meer terug te vinden binnen afvallig Refoland, terwijl allerhande ketterijen en onnatuurlijke ongerechtigheid met vlag en wimpel de refokerken binnengedragen zijn, zoals “gecelibateerde” sodomie, terwijl het homo-zijn de homopraxis betreft; de acceptatie van de transgender-ideologie; de brute kerkbrede loochening dat Rome de Antichrist is; de volledige integratie van het nazi-donorschap en de horror-legalisering van een valse hersendood-code, waarbij de donor in kwestie nog springlevend is en op de operatietafel wordt vermoord. Ook door de volledige participatie van het afvallige Refodom met het satanische globalisme, Agenda 2030, SDG's van de VN, legalisering van de mRNA-killervaccin-holocaust, de toejuicing van nazi-

Zelensky, de toejuiching het zionisme/judaïsme, de genocide in Gaza gladgestreken, is de valse godsdienst van het Refodom op gelijke voet komen te staan met de valse godsdiensten die er in de wereld zijn, waarmee genoemde beweging de heidenen gelijk geworden is en Gods verbondswraak ingeroepen heeft.

We wensen in deze bescheiden verhandeling in afhankelijkheid des Heeren het onderscheid aan te tonen tussen het geestelijke schijn en zijn, ofwel tussen de schapen en de bokken, omdat geen enkele refo-dominee dat noodzakelijke onderscheid aan de dag legt, aangezien we in een tijd leven dat er geen geroepen herders meer zijn die de schapen van Christus voeden met het ware Brood en de preekstoelen gevuld zijn met kerkelijke clowns die de bokken met entertainment vermaken en de schapen van Christus vervolgen, omdat zij zelf van hun eigen drek niet gewassen zijn.

Voor de afvallige refo-kerken, die Sodom, Rome en het satanische globalisme de hand hebben gereikt, is er als zodanig geen hoop, want van afval is geen wederkeer, gelijk geschreven is: *“Omdat gijlieden zegt: Wij hebben een verbond met den dood gemaakt, en met de hel hebben wij een voorzichtig verdrag gemaakt; wanneer de overvloeiende gesel doortrekken zal, zal hij tot ons niet komen; want wij hebben de leugen ons tot een toevlucht gesteld, en onder de valsheid hebben wij ons verborgen”, Jes. 28:15.*

Al sinds onze diepe val in het paradijs is de strijd gaande tussen het Vrouwenzaad en het slangenzaad, zoals in de moederbelofte voorzegt: *“En Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar Zaad; Datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen”, Gen. 3:15.* En aangezien we in een tijd leven van een algehele kerkelijke afval die ons in Gods Woord is voorzegt, nl. dat er in het laatste der dagen vele valse leraars zullen opstaan (2 Pet. 2:1), willen wij u vanuit Gods Woord aantonen wie deze valse leraren en wolven in schaapskleren zijn in onze dagen.

Gods Woord stelt ons zeer duidelijk het onderscheid tussen de schapen en bokken aan de dag, zoals de Heere gesproken heeft, *“Jakob heb Ik lief gehad en Ezau gehaat.”* Maar omdat de huidige priesterschaar uit pure angst en vleselijk zelfbehoud het al jaar en dag nalaat om man en paard bij name te noemen, de kool en de geit te sparen, en de belijders te bedriegen met een jan-klaassen-evangelie, ofwel een evangelie naar de mens, voelden wij ons gedrongen deze dingen eens op publiek schrift te stellen, om de Heere te eren Wiens Naam heerlijk is.

Elke preek moet bijbels separerend zijn, waarin het schijn van het zijn ontmaskerd wordt. Zijn en schijn gaan gelijk op, zoals Abel en Kain, Jakob en Ezau, Mordechai en Haman, Orpa en Ruth, de schenker en de bakker, David en Goliath, de oudste zoon en de verloren zoon, de arme Lazarus en de rijke man, de wijze en de dwaze bouwer, vijf wijze en vijf dwaze maagden, Paulus en Demas, Christus en Judas, enz.

Ook de Heere Jezus noemde de schriftgeleerden en farizeeërs bij hun naam, o.a. in Mattheus 23:33: *“Gij slangen, gij*

adderengebroedsels! Hoe zoudt gij de helse verdoemenis ontvlieden?” En in Matth. 23:24: “Gij blinde leidslieden, die de mug uitzijgt, en den kemel doorzwelgt.” En in Matth. 23:27: “Wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeen, gij geveinsden, want gij zijt den witgepleisterden graven gelijk, die van buiten wel schoon schijnen, maar van binnen zijn zij vol doodsbeenderen en alle onreinigheid.”

Ook zegt Hij tot Zijn discipelen, *“Een uit u is een duivel”*, wat sloeg op Judas die Hem verraden zou. Ook Stefanus bediende zich van de taal des Heiligen Geestes als hij zegt; *“Gij hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij wederstaat altijd den Heiligen Geest; gelijk uw vaders, alzo ook gij”*, Hand. 7:51. Paulus noemt man en paard als hij zegt, *“Demas heeft mij verlaten, hebbende de tegenwoordige wereld lief gekregen”*, 2 Tim. 4:10. En verder: *“Houdende het geloof, en een goed geweten, hetwelk sommigen verstoten hebbende, van het geloof schipbreuk geleden hebben; onder welken is Hymeneus en Alexander, die ik den satan overgegeven heb, opdat zij zouden leren niet meer te lasteren”*, 1 Tim. 1:19-20. Paulus noemt vele van die huichelaars bij hun naam: *“Alexander, de kopersmid, heeft mij veel kwaads betoond; de Heere vergelde hem naar zijn werken”*, 2 Tim. 4:14.

Dus geen vrome schaduwtaal, geen fluistertaal, maar luid en duidelijk recht op de man af, worden de bokken en de valse leraars in Gods Woord bij naam en toenaam genoemd. Dat is geen strijd tegen vlees en bloed, maar de strijd des geloofs in de volle wapenrusting Gods, die reeds gestreden en overwonnen is door Christus de grote Overwinnaar en Voleinder des geloofs. Al degenen die in Christus zijn, strijden deze strijd door het geloof, zowel door een bijzonder ambt als door het ambt aller gelovigen. Daar komen duivel, hel, wereld en het hele naamchristendom als briesende leeuwen tegenop, maar het zal niet baten want 1 man met God is de meerderheid.

Laten we met een duidelijk voorbeeld beginnen. De oudste zoon in de gelijkenis van de verloren zoon, was een nette en zeer oppassende jongen; altijd keurig gekleed, altijd met het hoofd omhoog gericht ter kerke geschreden; altijd aandachtig in de valse HSV gelezen; altijd vol overmoed zijn liturgische gebeden opgezegd; altijd met een gevouwen broek en keurige scheiding in het haar de jijdaar-avonden bezocht en instemmend geluisterd naar de psychisch-betoverende prediking van A. Simons en consorten; dagelijks de zielsmisleidende video's van geloofstoerusting.nl bekeken; de (s)potcast van het RD met aandacht gevolgd; de schijnbekerings-artikelen van bijbelsberaad.nl met instemming gelezen; elke avond het RD doorgespit en alle leugens die daarin gepubliceerd staan geslikt als zoete koek; altijd trouw op de globalistische SGP gestemd; altijd zijn verantwoordelijkheid hoog in het vaandel gedragen, terwijl hij ten ene male voorbijging aan het feit dat hij zijn verantwoording al in het paradijs ten dode toe verzondigd had, gelijk geschreven staat: *“Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen”*, Gal. 3:10. Als het recht ligt, gaan we onder “om dat te doen” verloren, want van nature we doen niets anders dan de wet schandelijk te overtreden en leven onder de vloek en onder de toorn Gods, zijnde met de gehele de wereld voor God verdoemelijk (Rom. 3:19).

Die oudste zoon, was dus met al zijn oppassendheid nooit een verloren zondaar en een goddeloze voor God geworden. Hij was

dus een rechtopstaande jongen. En vanwege die nette oppassende houding was hij, net als zijn neef de rijke man, op tweetal gestemd en tot ouderling gekozen. Voor die ceremonie had hij een net pak aangetrokken, een paar gepolijste schoenen aangedaan en een echte leesbril opgezet, want nu mocht hij immers in het voorgestoelte der kerk zitten om van de mensen gezien te worden, wat een eer! Zijn gezicht, broek en vest, opgepoetst en gladgestreken, ging die jongen als een geziene, onberispelijke man door het leven. Hij sloeg geen avondmaal over, ging altijd op gezette tijden op ziekenbezoek en op huisbezoek bij de huichelaars en schijnvromen, was joviaal en meelevend voor de zogenaamd celibatair verklaarde homofielen, die allemaal de homo-praxis bedrijven, omdat zij vol met onnatuurlijke homolusten zitten, waarvan Paulus zegt: *“Want ook had ik de begeerlijkheid niet geweten zonde te zijn, indien de wet niet zeide: Gij zult niet begeren”, Rom. 7:7b*, en zoals de Heere Jezus Zelf zegt: *“Maar Ik zeg u, dat zo wie een vrouw (man) aan ziet, om dezelve te begeren, die heeft alrede overspel in zijn hart met haar (hem) gedaan”, Matth. 5:28*. Die oudste zoon had zijn zaligheid gevonden in de kerkelijke business, met al de onnatuurlijke praktijken die ermee gepaard gaan. Dus elke homo bedrijft de onnatuurlijke homopraxis en dat kan met genade niet bestaan, ten spijt van alle gereformatoriseerde ondertekeningen van allerhande homo-rapporten, waarin het homo-zijn kerkelijk wordt gelegaliseerd en daardoor Gods Woord en de Goddelijke scheppingsorde verkracht.

Uitwendig deed de oudste zoon geen vlieg kwaad, had zijn naasten lief, maar vertelde hen nooit de Waarheid waardoor zijn naasten behouden kunnen worden. Dat is de zogenaamde liefde van vandaag, geïsoleerd van de Waarheid, maar dat is niet de liefde van Christus waardoor Gods ware volk gedreven wordt, want daarin gaan de Waarheid en de ere Gods voorop. Net als de dwaze maagden, die denkbeeldig op de smalle weg liepen, was er uitwendig op die oudste zoon weinig aan te merken.

Al zien we op zijn jongste broer, dan kwam in alles openbaar dat hij op de brede weg des verderfs ter helle reisde, want dat was een vreselijk slechte jongen. Een goddeloze! Wel altijd Gods Woord gehoord, wel bij de Waarheid grootgebracht, net als zijn oudste broer. Maar ach, daar kwam een dag, dat hij de godsdienst vaarwel zei en met haastige spoed de wereld in trok. Hij verkeerde onder de wet en onder de toorn Gods, maar hij had van de zonde geen last en in de kennis van Gods wegen geen lust. O, wat zal het toch zijn, de weg geweten te hebben en niet bewandeld, want die zullen met dubbele slagen geslagen worden.

Die verloren zoon was ver van huis, ver bij zijn vader vandaan. Dat wilde hij ook, zijn hart was namelijk een en al wereld. Het RD lezen deed hij niet, op de SGP stemmen kon hij niet, naar de kerk wilde hij niet, want hij had zijn witgepleisterde pak uitgedaan, waarmee zijn oudste broer door het leven ging. Al zijn geld en goed bracht hij door in de meest gruwelijke zonden. En zolang hij wat uit te delen had, had hij aan vrienden geen gebrek.

Maar o, toen zijn geld begon op te raken, begon hij gebrek te lijden en al zijn vrienden en vriendinnen verlieten hem de een na de ander. Hij was misschien wel een beetje jaloers op zijn oudste broer. Die was inmiddels aangenomen bij de Vrije Universiteit in Amsterdam. Daar studeerde hij voor dominee. O wat kon die oudste broer zijn pad toch recht houden. Maar de jongste zoon was

de weg kwijt en wist niet waarheen te gaan. Hij had immers alles verzondigd. Die jongen kwam in grote nood; hij begon gebrek te lijden en ten laatste kwam hij bij een varkensboer terecht om de zwijnen te weiden. Hij had als een bok geleefd en hield een verloren ziel over. Zelfs de zwijnendraf werd hem onthouden toen hem hongerde. Had hij nou maar naar zijn godvrezende vader geluisterd, want dat zijn vader de Heere vreesde, was voor hem geen vraag. Ook wist hij zeker dat de waarheid, die zijn vader beleed, de Waarheid was die naar de godzaligheid is. Maar ach hij had de Waarheid de rug toegekeerd en verloochend door zijn hemeltergende zonden. Hoe zou hij ooit weer met God in het reine kunnen komen? Zijn vrienden hadden hem inmiddels allemaal in de steek gelaten, want hij had niets meer om uit te delen. Hij was en gevoelde zich doodarm, zo arm dat hij slechts enkele lompen droeg om zijn naaktheid te bedekken. Maar wat het ergste was, hij was geestelijk dood. Hij had wel geprobeerd de dood wat weg te drinken in de toenmalige saloons, maar ach, wat een nameloze leegte, angst, moeite, zorg, kommer en verdriet had hij zich hiermee op zijn hals gehaald. Zijn doop verzondigd, het verbond verbroken, zijn opvoeding verloochend, de waarheid de rug toegekeerd en nu gevoelde hij zich voor eeuwig verloren en dat rechtvaardig. Want God is recht en kan van Zijn recht geen afstand doen. Verloren voor eeuwig verloren! Wie zou het horen? Zou de Heere Jezus het horen? Zou zijn vader het horen? Ach nee, hij was immers in een vergelegen land. Daar 'd angst der hel hem alle troost deed missen. Een ding wist hij zeker, ik moet het Woord hebben, ik moet de God van mijn vader hebben, ik moet Christus hebben.

“Geef mij Jezus of ik sterf want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.” Die jongen werd gewaar dat hij God kwijt was. En God kwijt is alles kwijt. O, hoe gaarne zou hij nu weer bij zijn vader zijn, om hem te horen preken uit het getrouwe Woord van God. Hij had vroeger wel wat psalmversjes geleerd, zoals deze: *‘k Roep u aan in angst en smart, duizend zorgen, duizend doden, kwellen mijn angstvallig hart.’* Maar ook dat kon hem niet uit zijn donkere kerker verlossen. Die jongen begon te roepen, maar de duivel was ook van de partij. Hij hield hem zijn zonden en lompen voor waarmee hij zijn leven had verwoest, van top tot teen geestelijk melaats. Ach en daar ging die jongen onder gebukt. Zijn zonden zag hij steeds voor ogen zweven, *“k heb tegen u, o Heere, zwaar en menigmaal misdreven.”*

Dikwijls kwam zijn godvrezende vader hem weer in de herinnering, die hem zo dikwijls gezegd had: “Jongen werp je maar aan Zijn voeten als dood en verrot.” Ja dood en verrot, dat was immers zijn hart en zijn gehele bestaan voor God. O, die ontzettende eeuwigheid die spoedig aanstaande was. Zo kon hij immers niet voor God verschijnen. Hij moest bedekt worden met een ander kleed om zijn naaktheid te bedekken. De wereld was hem nu de dood geworden, hoewel hij dikwijls vreesde, omdat zijn hart niet gereinigd was door het allesreinigende bloed van Christus. Kon hij nu maar naar de Heere Jezus roepen. Zijn keel was opgezwollen en zijn stem hees. Als een verloren schepsel was hij vastbesloten om tot zijn vader te gaan en dan voor eeuwig weg. Hij was dus opgestaan en gaan lopen, in het eerst niet wetende welke richting hij gaan zou. Het was alles donkerheid en duisternis en dat door eigen schuld. De afgrond roept tot de afgrond. O, wat een nameloze verlorenheid om zonder God in deze wereld te zijn. Die leegte bracht zijn hart in beroering, *“k Wou vluchten maar kon nergens heen, zo dat de dood voor handen scheen.”* Nog dieper werd zijn verlorenheid toen de duivel bij hem op bezoek kwam en hem overspoelde met allerlei verzoeken en

godslasterlijke gedachten. Nu was het in zijn ziel, *“daar ‘d angst der hel mij alle troost deed missen.”*

Gebogen en geknakt ging die jongen zijn weg. Er was niemand die naar hem omkeek of aan hem dacht. Niemand? Ginds zag hij de schemerende bergen. Daar achter woonde zijn vader. Maar hoe zou hij ooit die bergen en heuvelen doorworstelen om tot zijn vader te geraken? Al zijn krachten had hij immers in de zonde en de wereld doorgebracht en nu ging hij krachteloos zijn weg. Zou zijn vader nog aan hem denken? Zou de Heere Jezus nog op hem willen neerzien? Hij wist het niet en de gedachte dat hij zijn vader nooit meer zou zien bracht hem nog dieper in de afgrond. Zijn hart was benauwd, zijn ziel was uitgeteerd, hij was de wanhoop nabij. Lopen ging niet meer, daar lag een grote steen, ging er tegenaan zitten, de wanhoop nabij. Zijn ziel zuchtte tot den Heere en kermde: *“Zie op mij in gunst van boven wees mij toch genadig Heere, eenzaam ben ik en verschoven, ja d’ ellende drukt mij neer.”* Diep in zijn gedachten hoorde hij de gezaligden zingen, *“Maar ‘t vrome volk in u verheugt zal huppelen van ziele vreugd, daar zij hun wens verkrijgen.”* O wat waren die mensen toch eeuwig gelukkig. Het eigendom te zijn van die getrouwe Zaligmaker. Een flauwe hoop kwam in zijn ziel, maar werd terstond afgesneden door een zeer diepe vijandschap die uit zijn hart naar boven steeg, en dat tegen een heilig en rechtvaardig God, die met de minste zonden geen gemeenschap kan hebben.

Zalig worden was nu ten ene male onmogelijk. Hoe hij ooit uit deze toestand verlost zou kunnen worden wist hij niet. De gedachte om de Rechter van hemel en aarde te moeten ontmoeten, benauwde zijn ziel. De toorn Gods brandde in het diepst van zijn hart. O, als hij op deze plaats zou sterven, dan was het met hem uit en gedaan. *“Peinsde mijn ziel zo maakte ik misbaar.”* De nimmer eindigende eeuwigheid kwam met rasse schreden naderbij. Alle duivelen der hel lagen op de loer. Hier moest hij omkomen, hier lag hij op het vlakke des velds vertreden in zijn geboortebloed. Och, dat zijn ziel nu nog maar tot God kon zuchten, maar ook aan zijn zuchten werd een einde gemaakt. Handen en voeten waren gebonden door de ketenen der zonden en des duivels. Verloren en dat door eigen schuld.

Ineens kreeg hij een invallende gedachte uit het Woord: *“Komt herwaarts tot Mij allen die vermoeit en belast zijn en Ik zal u rust geven.”* Even ging zijn hoofd omhoog, hoorde hij dat goed? Was dat de stem van zijn vader? Maar de stem was nog niet gehoord of daar kwamen wederom alle duivelen der hel over die jongen heen, weer boog hij zijn hoofd tegen de harde grond. Een vreselijke strijd ging er nu in zijn ziel om. Zou hij dan voor eeuwig in die helse banden gebonden moeten blijven? Ja, dat zou zijn eigen schuld zijn. Nu moest hij aan zijn broer denken die hem wel eens had uitgenodigd op een jijdaar-avond. Daar had hij geen gehoor aan gegeven, want die godsdienst was hem nog zwarter dan de hel. Daar werd Gods Woord immers profaan verkracht door wolven in schaapskleren. Nee, dat wist die jongen heel goed, dat jijdaar een valse godsdienst was. Wat zei zijn oudste broer ook alweer? *“Bij jijdaar zijn er tenminste voorgangers die je zalig spreken.”* Naar die zielsbedriegerij had die oudste zoon zijn oren te luisteren gelegd. Hij had een dikke agenda, daar stonden alle jijdaar-avonden in vermeld evenals de godslasterlijke thema’s. Daar voelde die oudste zoon zich thuis, die avonden werden immers goed bezocht door zijn getatoeëerde vrienden en vriendinnen in spijkerbroek, leggings en allerhande sodomitische kleding. Hij had dan zelf wel een net pak aan, maar eenmaal binnen was het

verschil in kleding niet meer te zien, want de lampen werden uitgedaan en de discoverlichting ging aan. De drumbanden begonnen te dreunen, de jeugd begon te brullen en Arie Simons stampte met zijn voeten in de maat van het refrein, “hand in hand, gij kameraden”, het maakt-niet-uit-welk-kerkverband, de hele refo-stampede gaat hand in hand allemaal naar de overkant, ja, van de eeuwige verdoemenis! “Nou dat gaat nog eens makkelijk”, zei zijn oudste broer dan tegen zijn jongere broer. “Sinds ik daar zalig ben verklaard wil ik geen avond meer missen, want dan begin ik geestelijk uit te drogen, dus ik sta meestal al een kwartier van te voren voor de deur van het gebouw. Want als je de eerste bent die naar binnen gaat, mag je op de voorste rij zitten, om net voor de pauze een vals getuigenis af te leggen. Dan kunnen de voorgangers immers horen welke vruchten zij gekweekt hebben. Maar wat blijkt nu het geval”, vervolgde de oudste zoon, “er zijn inmiddels zoveel bekeerlingen dat er geen stoelen meer in het midden staan, want iedereen zit tegenwoordig op de voorste rij. Vind je dat niet fantastisch?” En zo kon de oudste zoon uren vertellen over genoemde jijdaar-avonden. Maar de jongste zoon was er dubbel van verzekerd dat dit een valse godsdienst is, want terstond kwam er in zijn gedachten, “...*misgun hun dan geen ingebeelde zegen.*” Als het namelijk waar was wat die jijdaar-voorgangers verkondigden, waarom kon hij zich dan niet van zijn zondepak verlossen? Hij lag daar immers als een goddeloze op het vlakke des velds vertreden in zijn geboorte bloed, gebonden aan handen en voeten en hij had geen helper.

Met enige weemoed in zijn gedachte dacht hij opnieuw aan zijn vader. Ach, vader was hem voorgegaan in de vreze des Heeren, maar hij had zijn woorden in de wind geslagen. Nu was er geen mogelijkheid meer om met zijn vader te spreken. En zijn vader zou hem immers ook niet kunnen helpen. Nu ontbrandde er opnieuw een hevige strijd in het binnenste van zijn ziel. Verloren door eigen schuld, gezondigd met opgeheven hand en zijn hart aan de duivel verpand. Eeuwig God zijn Maker te moeten missen en dat rechtvaardig. O, eeuwigheid, eeuwigheid, eeuwig wee zonder einde! Jijdaar.nl kon hem niet helpen, geloofstoerusting.nl, gereformeerdvenster.nl en bijbelsberaad.nl evenmin. Lid van een jongerenvereniging was hij niet, want hij zou liever de wereld weer ingaan dan zijn hart verkopen aan zo’n valse godsdienst. Een bange vraag kwam in zijn hart naar boven, zou de Heere nog aan hem denken? Zou de Heere nog met hem van doen willen hebben? Met een verloren zondaar, eentje die alles ten dode toe verzondigd had?

Daar hoorde hij voetstappen en een droge kuch en een loei. Het lijkt wel iemand die een koe achter zich aantrekt. Al dichter kwamen ze nader. Een blonde man stapte met grote kaplaarzen parmantig voort. Een lang touw in zijn hand en achter hem aan kwam een refokoe. De verloren zoon knippert even met zijn ogen, want er staan drie fel-oranje letters op de koe geverfd, namelijk “S-G-P”. Opeens zag de blonde man hem liggen achter de grote steen. “Bent u al lid van onze partij”, vroeg de blonde man?” De jongen richtte zijn hoofd op, “lid van uw partij? Ik ben een verloren helleling en nu vraagt u mij of ik lid ben van uw globalistische partij? Dat is de hel in de hel, die partij van u!” De blonde man keek enigszins verbaast bij het horen van deze felle woorden en vroeg, “Kan ik u misschien een sinaasappel aanbieden? Ze komen vers uit de koelkast van Bas van der Vlies.” Sinaasappels zijn bij ons evangelisatie middelen. Een sinaasappel voor de maag gaat er bij onze SGP-leden in als koek. Kom, het zal u ook wat opfrissen en minder treurig maken.” Opnieuw richtte de verloren zoon zijn hoofd op, en zei tegen de blonde man, “Uw hoge kaplaarzen zijn

wellicht goed voor een stevige polderwandeling, maar u komt daarmee de doodsjordaan niet door. Het touw in uw hand is niet het genadetouw wat voortkomt uit het verbondskabinet des Heeren, maar is een zelfmoordtouw van de valse oecumene. Ook bent u net zo geestelijk dood als die arme koe die u aan de lijn hebt.” De blonde man was nu compleet uit het veld geslagen bij het horen van zulke radicale woorden. Geërgerd viel hij de verloren zoon in de rede, “U begrijpt mij blijkbaar niet. Enfin, ik moet haast maken want ik heb nog een Tweede Kamer-vergadering waar we het afscheid gaan vieren van een vakbekwaam defensie-minister die door haar aanschaf van afgekeurde mortieren enkele militairen heeft laten sneuvelen, daarna doe ik nog even snel een bezoekje aan Claudia de Breij, waar ik dikwijls politiek mee vrij. Ik groet u.”

De traumatische koe loeide van verontwaardiging, maar werd ongenadig en hardhandig meegetrokken door de blonde landverrader die niemand minder was dan Kees van der Staaij, de globalistische papegaai van de Nieuwe Wereldorde en de mede-moordenaar van de goedaardige Libische kolonel Gaddafi.

Daar lag de verloren zoon weer, nog verder kroop hij achter zijn steen, om maar door niemand gezien te worden. Peinzend dacht hij na. Wat is toch de mens? Zelf was hij verloren. Zijn hele ziel en zaligheid had hij aan de duivel verkocht. Eén ding wist hij echter zeker, lid worden van een politieke partij kon hij zowiezo niet en het zou hem ook niet uit deze verloren staat kunnen verlossen. Hij was inmiddels zeer overstelpt, de angsten der hel, de last der zonde en de hemelhoge schuld drukten op zijn hart. Een smeekbede ontsnapte uit het binnenste van zijn ziel, *“Gij Zone Davids ontfermt u mijner!”* Slapen durfde hij niet, bevreesd om in de hel te ontwaken. O, wat moest hij toch beginnen? Zijn vader was een dienaar des Woords. Hoe gaarne zou hij nu onder het gepredikte Woord verkeren. Hij dacht hoe het de koning van Ninevé was vergaan. Wie weet God mocht Zich wenden! Hij trachtte zich weer op te richten, maar de last der zonden was zo zwaar op zijn ziel gebonden, dat hij zich niet overeind kon helpen. Opnieuw hoorde hij voetstappen. Enige hoop vervulde zijn hart. Zou het zijn vader zijn? Zou het een dienaar des Woords zijn? De voetstappen kwamen naderbij. Opnieuw trachtte hij zijn vermoeide hoofd wat op te richten. De voetganger had een zwart pak aan en een hoed op. Ah, dacht de verloren zoon, dat moet een dienaar des Woords zijn. Zijn hoop werd nog groter, toen hij zag dat de man een boek onder zijn arm had. Dat moest immers Gods Woord zijn.

Nu had de naderende man de verloren zoon ook gezien, het bleek een dominee te zijn. Dag jongen, hoe maakt je het? “Dominee ik ben verloren en dat door eigen schuld.” De man had inmiddels zijn hoed afgedaan en zag nu wie die arme jongen was. Hij herkende hem als de broer van de oudste zoon, die hij net aangenomen had als student op de Vrije Universiteit in Amsterdam. “Maar jongen als je verloren bent moet je er wel wat aan gaan doen, hoor. Ik zal de HSV er eens op na slaan.” “De HSV?” klonk het met een verontwaardigde stem. “Wilt u mij nu ook nog gaan bedriegen voor de eeuwigheid met een valse bijbelvertaling?” De eerwaarde keek weemoedig naar de verloren zoon. Maar deze liet zich niet verleiden noch bedriegen en zei: “Mijn oudste broer heeft mij wel over u verteld. U bent namelijk homodoctor Piet de Vries en mijn broer is een van uw geliefde studenten. Zij waren er alle getuigen van hoe u zich als een huichelaar gebogen heeft voor de godslasterlijke homoregels der Vrije Universiteit jegens

het openlijk tolereren van homofilie. U heeft namelijk de crucifix gekust en daarmee Christus opnieuw gekruisigd.” Zeer gekrenkt stond HHK-doctor Piet de Vries op en zei: “Jongen, voor mensen zoals jou heb ik geen tijd!” Hij greep zijn HSV-boek en vertrok, als een rijke dwaas. Opnieuw was de verloren zoon alleen. Zeer ontzet van hetgeen er geschied was, bad hij de Heere ernstig, met deze woorden: “Bewaar mij toch o God, voor zulke valse godsdienst.” Vrees en ontzetting omving hem, want o, hij wist het nu bij ondervinding dat er buiten Christus geen leven is maar een eeuwig zielsverderf. Maar zo’n valse godsdienst, nee daar zou hij zich in der eeuwigheid niet mee overeind kunnen helpen, alleen maar dieper de put in. De ontmoeting met dr. Piet de Vries verzwaarde zijn last des te meer. Nu werd hij gewaar dat de hel niets anders is dan God te missen en God te missen betekent immers alles te missen. Uit het diepst van zijn ziel klonk opnieuw de smeekbede, *“Gij Zone Davids, Gij Zone Davids ontfermt u mijner!”*

Weer hoorde hij voetstappen. De verloren zoon was nu echter zo dodelijk vermoeid, dat hij in een diepe slaap viel. En in zijn slaap droomde hij een droom; de voetstappen die hij gehoord had kwamen van de brede weg waarlangs hij lag. O, het waren niet zomaar enkele, maar zeer vele voetstappen. Nieuwsgierig keek hij droombeeldig vanachter de steen uit over de brede weg. Er kwam een hele stoet mensen naderbij. Wie zouden toch al die mensen zijn? Vooraan in de rij reed een grote zwarte koets die getrokken werd door het beest, waarop de vrouw zat. Op de koets stonden twee mannen, beide breed lachend te wuiven naar het publiek. Het waren leden van de Antichrist, pedopaus Jozef Ratzinger en pauspedo Franciscus. Achter de koets holde een refo jongen de benen uit z’n lijf, het was Matthijs van Ittersum, die graag een handtekening en een kus wilde hebben van de voormalige pedopaus Jozef Ratzinger, waarop hij was afgestudeerd. Maar in zijn haast struikelde hij over de pauselijke encycliek, die van de koets op straat gevallen was, en kreeg door zijn onfortuinlijke val een tand door zijn bovenlip. Met een bloedende mond stond de arme jongen op en belde in grote paniek zijn vader Bert, maar die stelde hem gerust, zeggende, “Maak je niet druk, de hemelpoort staat altijd open, kloppen is niet nodig, je kunt er zo naar binnen lopen.”

Toen begon het ineens te stormen, donkere wolken pakten zich samen, want dat gebeurt als alle boze geesten uit de hel zich om zoveel afval vermaken en in hun handen te klappen van plezier. Daar kwamen namelijk nog meer valse leraars, verraders, huichelaars en wolven in schaapskleren van de 21ste eeuw aangelopen. Dichterbij gekomen herkende de verloren zoon in zijn droom diverse bekende godslasteraars, zoals dr. H. van den Belt die voorzitter is van een vals-oecumenisch-platform met Rome, op de voet gevolgd door zijn vriend en broeder dr. W. van Vlastuin, die leert dat Christus ook een vrouw had kunnen zijn. Van de Belt liep links en van Vlastuin liep rechts op de brede weg. Tussen die beide heren fietste wielrenner dr. A. Huijgen op zijn racefiets, gekleed in zijn roze halloween kostuum. “Ik heb de godsdienstige wind in de rug”, zei hij tegen zijn medebroeders. In geur en kleur vertelde hij op sadistische wijze hoe hij een godslasterlijk RD-artikel had geschreven waarin hij Gods Woord en een kind en knecht des Heeren -ds. GPPB.- had verkracht en uitgemaakt voor een fundamentalist, die hij de scheldnaam gaf van “de Ronkende Vlaswiek”. De twee gebroeders proesten van het lachen bij het horen van zulke spotternij. Van Vlastuin vertelde eveneens op demonische wijze, hoe hij ervan overtuigd was dat er ook in de hemel de zonde aanwezig is en dat de engelen ook

verzoening nodig hebben. Dr. H. van den Belt deed er ook nog een schepje bovenop. De Roomse mis was voor hem namelijk net zo heilig als het Heilig Avondmaal. Tevens zag hij er geen probleem in dat vrouwen de politiek ingaan en het Woord Gods in de gemeente uitleggen en toepassen, terwijl de Heilige Geest bij monde van de apostel Paulus uitdrukkelijk leert dat de vrouwen in de gemeente moeten zwijgen, maar daar had ketter Henk van de Belt geen boodschap aan.

De verloren zoon verschrikte uit zijn slaap bij het vernemen van zulke vreselijke godslasteringen. Maar zijn slaap overviel hem opnieuw en hij droomde verder. Daar kwam reeds de volgende schare 21^e eeuwse godslasteraars aangelopen. Antichrist Tim Keller en atheïst John Piper die een kinderwagen voortduwde met de afvallige Franca Treur erin. Daar achter kwam homofiel dr. P. de Vries met de crucifix van de Vrije Universiteit nog in zijn hand, gevolgd door ds. G.A. van den Brink die druk bezig was met het publiceren en verspreiden van valse bekeringen op grond van de vrije wil van de autonome mens, op geloofstoerusting.nl. De brede weg kleurde opeens fel oranje, want daar kwamen een stel SGP-globalisten Kees van der Staaij en homobordeel-opener Bas van der Vlies op hun oranje pantoffels aangelopen. Allebei hadden ze een oranje SGP-das om hun nek en samen trokken ze een bolderwagen vol met verrotte sinaasappels, met daar boven op SGP-pooier Menno de Bruyne met een gezicht als een uitgeschoten aardappel. Iedere godslasteraar die voorbij kwam kreeg een sinaasappel toegeworpen. De stille in de landen kregen een mandarijntje en een SGP vlaggetje in handen gedrukt. Het was een drukte van jewelste op de brede weg. Van der Staaij zag de zwarte koets en riep de beiden pedoheren toe: “Vangen!” De twee pausen hielden echter een kruisje voor hun gezicht en zeiden, “Eerst een crucifix-kus”, snel zette van der Staaij zijn keppeltje op en zei, “Nee, want ik ben een Judaïst.” “Dat lieg je” zei de Paus, “want gisteren nam je nog een dagons-beeldje in ontvangst van een stel demonische mormonen.” De andere paus werd echter woest en zei, “Houd die rotte sinaasappels maar voor je eigen achterban, want eergisteren zat je nog aan de TV-tafel van Eva Jinek, homo-huwelijken te verdedigen!”

Nu droop van der Staaij af met zijn staart tussen zijn benen en keerde terug naar Bas van der Vlies, die hem snel een bosje eigen gekweekte fuchsia's in handen drukte als troostprijs. Ook Elbert Dijkgraaf kwam toegesneld, hand in hand met een hoer van de VVD. Snel drukte hij Bas en Kees een hart onder de riem, zeggende, “Niet huilen jongens, want die SGP-reclame tegen overspel heeft voor mij prima gewerkt en ik treedt binnenkort in het huwelijk met een VVD-hoer!” Menno de Bruyne applaudisseerde voor die uitspraak vanaf de bolderwagen en had een reclamebord om zijn nek hangen met daarop alle wetten geschreven die koningin Beatrix had ondertekend, maar de abortuswet had hij niet op het bord vermeld, de huichelaar. Bas en Kees schenen nogal haast te hebben en lieten de bolderwagen iets te kort door de bocht gaan en reden dwars door het refo-struikgewas langs een paar bomen op en toen zij achterom keken, zagen zij dat Menno de Bruyne als een Absalom aan een tak was blijven hangen en hij schreeuwde moord en brand. Bas en Kees hadden het echter te druk om iedereen het SGP-evangelie op te dringen middels een paar rotte sinaasappels. Om niet als een wereldling te sterven, rukte broeder Menno Simons het SGP-programma uit zijn binnenzak van zijn geruite vest, waaruit hij alle partij-standpunten -door Van der Staaij gedicteerd- nog een keer snel ophoestte: “Gooi die prostitutie-leeftijd toch omhoog; wees trouw aan wie je trouw beloofd hebt en dat geldt ook voor homo's”. Plotseling brak de tak

af waaraan hij hing en viel met zijn blote knieën op straat. Hij keek op zijn horloge en werd opeens heel zenuwachtig. Het was al tien over twaalf, hij was te laat! Nog snel stak hij een sigaretje op, maar hij had niet in de gaten dat de boom waaraan hij gehangen had een zwavelboom was. Met zijn spierwitte gezicht nam hij een trekje en opeens, een gigantische explosie, rook, vuur en zwavel vlogen door de lucht. Doodsbleek keken Bas en Kees achterom en veranderden beiden, evenals Lot's vrouw, in een zoutpilaar. "Rennen!" schreeuwde Elbert Dijkgraaf tegen zijn VVD-meid, maar hij had niet in de gaten dat rennen op de brede weg niet helpt, want welke kant je ook uit rent, zowel het begin als het einde, komen uit in het eeuwige verderf. Aan de kant van de brede weg zag Dijkgraaf een SGP-reclamebord met daarop de tekst "Overspel is een spel met alleen maar winnaars". Hij slaakte een zucht van verlichting. Stevig stapte hij door richting een oudgeraffineerd gebouw, waarin de overspel-plechtigheid zou plaatsvinden, ingezegend door dr. M. Klaassen. Even verderop was er een modderbad. Het was er een gespetter van jewelste, uit de bagger kwam Chris Stoffer als een SGP-zeug tevoorschijn die zich gewenteld had in zijn eigen slijk, hoestend en proestend gooide hij zijn armen in de lucht en schreeuwde het uit van plezier, want met dat modderspel was hij in aanmerking gekomen voor de Nobelprijs en een SDG-lintje van de VN. Als een zeug wentelde meneer Stoffer en Blik zich in het SGP-slijk, maar dat is binnen de refokringen het nieuwe normaal.

De stoet was nog niet helemaal ten einde. Daar kwam namelijk Simon de Tovenaar aka Steef de Bruijn van het RD aangelopen. Hij trok een fietskar voort vol met kranten en André van Duijn op de voorplecht. Er wapperde ook een sodomitische gekleurde regenboogvlag die André van Duin heen en weer zwaaide om de menigte uitzinnig van vreugde te maken. Steef de Bruijn zong uit volle borst, "Met de homo-pedokrant in de hand verspreiden wij onze leugens door het ganse refoland." Als toezichthouder van het RD, stond ds. C. Stelwagen er wat beteuterd bij te kijken, hij moest hier immers toezicht houden op grond van bijbelse normen en waarden. Maar binnen enkele seconden bedacht hij zich, trok zijn gym schoenen aan en liep op de maat van het leugenlied achter Steef de Bruijn aan, want broeders van hetzelfde gespuis val je niet publiek af. Hij zwaaide nog even naar de plaatselijke SGP-burgemeester van Nunspeet die net de homo-vlag had gehesen, ook ds. W. Visser knikte instemmend naar de homo-vlagger, en hield stiekem zijn mond, maar het kwaad was reeds geschied. Ondertussen trok de bakfiets van Steef de Bruijn veel aandacht, aangezien de sodomitische evenknie van Steef, André van Duijn, uit vrije hand zijn moppen tapte. Het publiek gierde van het lachen en via een registratiekaart kon men zich bij André van Duijn laten inschrijven voor de entertainment-dagje Apenheul, of voor een zogenaamde "kleurendag", waarbij alle refo-homo's en vacuüm-verpakte pedofielen welkom waren.

Opnieuw werd het even doodstil. Daar kwam namelijk weer een nieuwe groep valse leraren aangemarcheerd. Voorop liep de 21e eeuwse opwekkings-hypnotiseur PKN-ds. A. Simons, gearmd met jijdaar-godslasteraar Koos de Jong. Achter hen aan was het een drukte van belang. Daar kwamen namelijk ook alle jijdaar-jongeren aangelopen, al zingend, lachend, gierend en brullend, want zij waren net zalig gesproken door jijdaar-paus A. Simons en zorgeloos en door het dolle heen, ging het van de door hen nabgebouwde Toren-van-Babel-duikplank af naar de bodem van de oceaan...

Het begon ineens heel zwaar te onweren. De bliksemschichten vlogen door de lucht, gevolgd door zware donderslagen, Arie Simons keek achterom en riep de jongeren toe, ik heb jullie daarnet allemaal zalig verklaard, dus maak je niet druk om een onweertje. Geef elkaar een hand, want wij zijn opweg naar een vergelegen land, de eeuwige nacht genaamd. De jongeren gierden van het lachen, dit is precies wat ze wilden horen, en ze vonden het heerlijk om bedrogen te worden door Simons de tovenaars. Koos de Jong werd toch een beetje benauwd bij het horen van de donderslagen en zette snel wat housemuziek op om zijn toegeschroeide geweten tot bedaren te brengen. Toch vroeg hij nog even voor de zekerheid, "Dominee Simons gaan we wel de goede kant op?" "Ja hoor Koos, als je mij een hand geeft hoeft je niet te vrezen. En als je bang bent in het donker zal ik de discolichten van jijdaar wel even laten knippen, want daarvan heb ik de afstandsbediening altijd in mijn zak." De jijdaar-jongeren gierden van het lachen en vervolgde hun tocht naar het finale einde van de brede weg des verderfs.

Nu was het inmiddels aardedonker, de straatverlichting ging aan, maar nog was de stoet van het naamchristendom niet ten einde. Daar kwam een groep hele nette rechtopstaande mensen aangelopen. Aan hun kleding te zien allemaal ambtsbroeders, vooraan liep de toeleidende-brede-weg-ds. J.M.D. de Heer, met ogen vol geestelijke krokodillen tranen, hij rende als een bezetene achter de doodsbare van Billy Graham aan, dat was immers zijn geestelijke vader geweest. Ds. C. van Dieren zag zijn jongere kerkbroeder rennen, maar vreesde voor zijn zeskantige alpinopet, dus liet hij hem maar gaan, richting eeuwige ondergang. Daar kwamen meer huichelaars voorbij, zoals PKN-ds. B.L.P. Tramper met een dagboekje van evolutionist Tim Keller nog onder zijn arm, hand in hand met zijn geestelijke vader, PKN-clown J. Belder. Ds. D. Burggraaf die als homofiel uit de kast gesprongen is, liep ook triomfantelijk mee, zijn homo-hoedje stond nog wat scheef, maar dat mocht de pret niet drukken, want zijn traktement wordt immers maandelijks uitgekeerd en deze sodom-man gaat nog steeds voor in de sodom-gemeenten van de HHK. Ook HHK-ds. Kommerie is als sodomiet kerkelijk ingezegend, de man had het wel wat moeilijk als student, want de homo-kast waarin hij verkeerde was van buiten op slot gedraaid. Wild bonsde hij op de deur en schreeuwde het uit, "Ik ben een celibataire homofiel!" Nu kwamen er van alle kanten mensen aanrennen om de gluisperd uit de kast te bevrijden. In de kerk had men immers lak aan Gods heilige geboden en onnatuurlijke ongerechtigheid. Snel werden de grendels ontsloten en daar viel homofiel Kommerie als een Dagon op de brede weg te pletter. Snel veegden de mensen de scherven bij elkaar en zeiden: "Die man heeft toch veel goeds gedaan t.b.v. de legalisering van de kerk-sodomie."

Daar kwam ook dr. Meine Veldman uit het Franse Quebec te voorschijn samen met zijn roomse ambtsbroeders, waarmee hij dagelijks dineerde. Als een hollywood-acteur stond hij in Quebec te paraderen en de gemeente te betoveren met een evangelie naar de mens, dikwijls bijgestaan door zijn pelagiaanse vader Klaas en het gelach en applaus der gemeente op hun populair-klinkende prediking was niet van de lucht. Ook seks-ds. M. Klaassen die vanwege zijn bikini-preken grote populariteit verwierf onder de onblote refobelijders, is niet meer aan te spreken. Ds. Labee loopt ook mee in de bredeweg-optocht ter helle en voelt zich niet geroepen om incestdaders in zijn gemeente aan te geven bij de burgerlijke rechter, omdat hij die gruwelijke onnatuurlijke seksbommen als slachtoffers aanmerkt. Labee laat zich dan ook niet door Gods Woord gezeggen. Achteraan loopt

de reeds hoogbejaarde PKN-drogist dr. C.A. van der Sluis die iedereen vol giet met zijn bedorven Arminiaanse pillen. Met de krulspelden nog in z'n haar had hij meer het voorkomen van de gepruikte Pipo de clown dan van een "trouw zoon" der sodomitische PKN.

De verloren zoon scheen opnieuw uit zijn slaap te ontwaken, maar daar zijn vermoeide ziel nog steeds gekweld werd door de last der zonde en daar de slaap nog niet van hem geweken was droomde hij opnieuw. Bij de schemerende bergen ontwaarde hij het smalle pad. Het kronkelde langs diepe ravijnen en grote steiltes, maar het einde van dat smalle pad kwam uit in de Hemelse gewesten der eeuwige gelukzaligheid. Er liepen slechts enkele mensen op dat pad. Zij liepen erg langzaam en kwamen moeilijk vooruit. Ook liepen zij allen gebogen. Dit waren de blinden, de armen, de kreupelen en de verminkten, zij allen kwamen uit de grote verdrukking. Enkele bordjes gaven de richting aan op het smalle pad. "Het is Sion zeggen zij, niemand vraagt naar haar", behalve Christus als het Hoofd der Kerk en de grote Herder der Schapen Die het Zijn schapen beloofd heeft, zeggende: *"Want zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik, ja, Ik zal naar Mijn schapen vragen, en zal ze opzoeken. Gelijk een herder zijn kudde opzoekt, ten dage als hij in het midden zijner verspreide schapen is, also zal Ik Mijn schapen opzoeken; en Ik zal ze redden uit al de plaatsen, waarhenen zij verstrooid zijn, ten dage der wolke en der donkerheid"*, Ezech. 34:11-12.

Er lopen alleen maar nieuwe schepselen op de smalle weg des levens, gelijk geschreven is: *"Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden"*, 2 Kor. 5:17. Vooraan liep Adam gevolgd door Abel, Noach de prediker der gerechtigheid, gevolgd door Jona de profeet. Ook Mozes en Aaron liepen over het smalle pad naar het nieuwe Jeruzalem. Daarop liepen ook de aartsvaders Abraham, Izak en Jakob op de voet gevolgd door de 12 patriarchen, met Jozef, Efraim en Manasse. Ook Mordechai, Simson, Henoch, Elia, Eliza, David, Salomo, Jesaja, Jeremia, Zacharia en al de kleine profeten des Heeren. Zij werden allemaal geleid door de Goddelijke hand naar het erfgoed hierboven in Immanuels Land. Daar kwamen Petrus, Jakobus en Johannes en al de apostelen en de vrijgekochten des Heeren, Nicodemus, Elizabeth, Maria Magdalena, Martha, Lazarus, Paulus, Barnabas, Stephanus, Augustinus en Polycarpus. Ook Blandina, een getrouwe Christinne is reeds binnengegaan in de plaats, waar niemand meer zal zeggen: "Ik ben ziek!"

Op dat smalle pad des levens liepen ook Maarten Luther, Johannes Calvijn en Ulrich Zwingli, John Bunyan, John Owen, Andrew Grey, Jonathan Edwards, George Whitefield, Franciscus Gomarus, Johannes Bogerman, Theodorus van de Groe, Samuel Rutherford, David Brainerd, William Huntington, Robert Murray McCheyne, John Warburton, John Kershaw, William Gadsby, dr. H.F. Kohlbrugge, ds. C.H. Spurgeon, enz., met de honderdvierenveertig duizend vrijgekochten des Heeren. Al deze kinderen en knechten des Heeren werden gehaat, gesmaad en gelasterd in dit aardse leven en evenals de Heere Jezus, zijn zij voor een vraat en wijnzuiper uitgemaakt.

Maar dit was slechts voor een ogenblik. Want zij zijn allen reeds aangekomen in de Hemelse gewesten van eeuwige

gelukzaligheid, waar God is Allen en in allen en daar zingen zij het lied van Mozes en het Lam, omdat hun namen geschreven zijn in het Boek des Levens des Lams. Hier gekruisigd, gestenigd, gelasterd, gehoond en bespot door kerkelijke clowns, zoals dr. Arnold Huijgen, Ben Tramper en Piet de Vries en door heel die doctorale refo-ketterkast, maar straks voor eeuwig bij de Heere Jezus Christus, de Koning der Koningen en HEERE der Heeren, die al onze zonden geworpen heeft in een zee van eeuwige vergetelheid, omdat Hij hen liefgehad heeft met een eeuwige liefde, zeggende: *“En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen.”*

Aanstands moeten u en ik voor God verschijnen. O, mensen laat u niet bedriegen door de afvallige refo-dominees, die Sodom en Rome de hand reiken; de oude en de nieuwe mens vereenzelvigen en de roomse afstervingsleer aan de hand houden, omdat zij nooit der wet gestorven zijn en dus ook geen nieuw schepsel in Christus zijn. U ziel is het meer dan waard deze zaken te overdenken en God te voet te vallen op genade of ongenade. Bekeert u, bekeert u, want waarom zoudt gij sterven? Kies dan heden wie gij dienen zult, is jijdaar/SGP/RD/PKN/HHK/GG/GGinN/CGK, enz., uw god dient hen, is de Heere God dient Hem en Hem alleen en maak u van al dat afvallige refo-globalisme bijbels vrij! De nimmer eindigende eeuwigheid is aanstaande en de Rechter staat voor de deur. Gods oordelen zijn reeds over alle sodom-kerken uitgestort. De machten en krachten der hel zijn zichtbaar en tastbaar. De zonden worden als wet verheven. Gods Woord wordt op alle mogelijke manieren verkracht. De jeugd word een sinterklaas-evangelie op de mouw gespeld en met een kluitje in het riet gestuurd. De algehele kerkelijke afval is reeds in volle gang. De meest vrome voorgangers overtreden van de leer van Christus en hebben God niet, als een Demas die na een paar vrome passen de tegenwoordige wereld lief gekregen had en als een zeug terugkeerde naar de wenteling in het slijk en als een hond naar zijn uitbraaksel, aka SGP-slijkhond Chris Stoffer en Co.

Vroeger moesten de meisjes een mutsje op tijdens het dopen, tegenwoordig komen ze met spijkerbroeken en leggings onder het Woord, zonder dat er ook maar 1 woord over gerept wordt. Vroeger was het onweer het spreken en de majesteit Gods, tegenwoordig schampert Wim van Vlastuin erover alsof er een varken aan het knorren is en lastert zo openlijk de God van het onweer. Voor hem en zijn godslasterende collega's geldt: *“Al stiet gij den dwaas in een mortier met een stamper, in het midden van het gestoten graan, zijn dwaasheid zou van hem niet afwijken”, Spr. 27:22.*

De verloren zoon is thuisgekomen, want van verre zag hem zijn vader en viel hem om de hals en kuste hem, zeggende: *“Want deze mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden! En zij begonnen vrolijk te zijn”, Luk. 15:24.* God laat Zich echter niet bedriegen door al die oudste zonen met al hun genadeloze doctorale waan-wijsheid in onze afvallige dagen. Maar Hij zoekt het verachte, het onedele, hetgeen niets is, het verlorene en de goddelozen, waarvoor Hij te Zijner tijd gestorven is (Rom. 5:6). Dat zijn enkel en alleen de uitverkorenen, degenen die als een Jakob te Bethel als een goddeloze met God verzoend zijn geworden en voor de rest van hun leven hinkende door het leven gaan. Want alleen diegenen die Hij met Zijn dierbaar bloed uit alle heerschappij des duivels en der zonden verlost heeft, zijn bij Hem uitverkoren en dierbaar. Daarom gaat

het overgrote deel voorgangers en kerkgangers voor eeuwig verloren, omdat ze aan de kennis Zijner wegen geen lust hebben en van de zonde geen last. De eeuwigheid zal wat openbaren. Op de jongste dag als de boeken zullen worden geopend en God met de geroepen heiligen de wereld zal oordelen, zullen al die spotters en godslasteraars, hun verdiende loon ontvangen, want God laat niet met Zich spotten. Dezulken hebben in dit leven altijd de wind in de rug gehad, zoals Asaf het zegt: *“De goddelozen hebben altijd voorspoed, maar mijn bestraffing is er iedere morgen.”* Altijd eer en aanzien van de wereld en de eigenwillige godsdienst gehad. Straks voor eeuwig buiten geworpen in een poel die brandt van vuur en sulfer. Hier schepping en evolutie op 1 hoop gegooid, dan zal een ieder die zich daaraan schuldig gemaakt heeft het weten wat het is om de zes daagse schepping te vereenzelvigen met de evolutie-onzin. Ook het kerkelijk gelegitimeerde homo-zijn, gaat dwars tegen de Goddelijke scheppingsorde in en degenen die het homo-zijn gelegaliseerd en pro-homo-rapporten ondertekend hebben, zullen als brandhout voor de hel eeuwig op hun tongen kauwen van de wroeging, omdat dat zij de leer van Christus bruut overtreden, God niet gekend en niet erkend hebben en van de zaligheid voor eeuwig uitgesloten geworden.

De voetstappen van de Heere Jezus worden reeds bekend. De wereld gaat in sneltreinvaart naar het einde. De duivel verslaat zijn miljarden, de afvallige wereld heeft hij reeds en het afvallige Refodom eveneens. Van afval is geen wederkeer en aanstonds is bekering niet meer mogelijk. Als men willens en wetens de RD/SGP-leugens gelooft, als men willens en wetens Gods Heilige Woord verkracht en vervalst. Als men willens en wetens een vals evangelie predikt en aanneemt, dan krijg je je judasloon dubbel uitbetaald.

Er zullen er velen aan de hemelpoort staan met een toegangkaart van jijdaar, en/of geloofstoerusting, en/of bijbelsberaad, en/of gereformeerdvenster, maar dan zal het blijken dat al die kloppers dwaze maagden zijn die door de Heere niet gekend zijn, omdat hun namen niet geschreven staan in het Boek des Levens des Lams. Wel een vals evangelie aangenomen, nooit een verdoemelijke zondaar voor God geworden in de aanvaarding van de welverdiende straf. Met een ingebeelde hemel naar de hel gereisd. Wel met een gele viltstift alle evangelie-teksten gemarkeerd, maar nooit door Christus zalig gesproken door Woord en Geest en verlost van schuld en straf, door een weg van recht, omkomen en verloren gaan. De godzalige Hanna had er kennis aan, zeggende: *“De Heere doodt en maakt levend, Hij doet ter helle nederdalen en er weder uit opkomen”, 1 Sam. 2:6.* Zalig worden gaat eenzijdig van God uit. Want er is geen mens die naar God vraagt en ook niet zalig wil worden zoals God het wil. De mens van nature doet er alles aan om verloren te gaan en is een briesende vijand van God en Christus en van zijn eigen zaligheid. Daar veranderen de kerkelijke entertainment via jeugdbonden, verenigingen en valse voorgangers ingegoten, niets aan! Gods Woord zal eeuwig zegevieren en tot in het late nageslacht verheerlijkt worden. *“Want die Mij eren zal Ik eren, maar die Mij versmaden zullen licht geacht worden”, 1Sam. 2:30b.* De bede van de ware pelgrims luidt: *“Heere denk aan mij toch in genâ, om Uw goedheid eer te geven!”* Amen.

René Burggraaf